

LA VIDA EN UNA CASA DE BADALONA A FINALS DEL SEGLE XIV. L'INVENTARI DE CAN MAS

JOAN ROSÀS I REVERTÉ

*«Casat defunt
mai fou trobat
amonedat;
la viud'amaga;...
Quant lo marit
és ja finat,
no'ls par pecat
ni ésser vici,
fur, lladronici,
robar del mort;
ni'ls par fer tort
a l'hereu gens
robant sos béns.
Quant ve'l notari
fer inventari,
los còfrens scriuen
buits, e diriven
llarg la pintura
e tancadura;
joies ni roba
no se n'hi troba...»*

*«Un casat difunt
mai s'ha trobat
que fos ric:
la viuda amaga els béns;...
Quan el marit
ja és mort
no els sembla que sigui pecat
ni que sigui vici
ni furt, ni lladronici
robar el que era del mort;
ni els sembla fer cap tort
a l'hereu
si roben els seus béns.
Quan ve el notari
per fer l'inventari
fan constar els cofres
buits, i descriuen
amb detall com estan pintats
i com són les tanques
però no s'hi troben
ni joies ni roba.»*

(Jaume Roig. *Llibre de les dones o spill* 3er. quart del s. XV)

Entre les col·leccions documentals que han anat enriquint l'arxiu històric que conserva el Museu de Badalona hi tenen un paper destacat els pergamins de can Mas de Canyet.

La documentació de can Mas va restar ignorada de tots els investigadors que han treballat la història de Badalona fins que fa molts pocs anys, en heretar-la, la Sra. Maria Cinta Castell,

es va preocupar per consultar-nos l'interès que podia tenir per a la història i immediatament va tenir la gentilesa de fer restaurar els pergamins i donar-los al Museu.

La importància d'aquesta col·lecció documental rau bàsicament en el fet que es tracta d'una sèrie àmplia, de més de trenta pergamins, que comprenen un període històric de gairebé 300 anys, centrant-se sempre en la mateixa família badalonina: els Mas. L'Ajuntament de Badalona ha tingut interès a fer que aquests pergamins fossin estudiats. D'aquest treball, feixuc en excés per al lector, ens centrarem aquí només en un dels pergamins: l'inventari de can Mas fet l'any 1379, que ens permetrà copsar com era la vida en una casa badalonina del segle XIV.

L'inventari es realitza en un moment en què el camp català està travessant una forta crisi que ja ve de lluny. L'any 1333 una pèssima collita havia fet morir de gana les classes socials catalanes més pobres. El 1339 comencen campanyes bèl·liques contra els musulmans del sud de la Península, el 1343 s'inicia la guerra amb Mallorca i el 1347 la guerra civil de les «Unions» de València i Aragó. L'any següent arriba la «pesta negra» que es va repetint periòdicament fins acabar amb una tercera part de la població catalana. El 1351 entrem en guerra amb Gènova i Sardenya i el 1356 amb Castella. Un any després una plaga de llagostes arrasa les collites i entre el 1362 i el 1363 una nova epidèmia acaba amb la població infantil catalana. El 1371 una nova passa provoca la «mortaldat dels mitjans», el 1373 assolien Catalunya tres terratrèmols i el 1374 torna la fam; les guerres pel Mediterrani segueixen.

En aquests moments la crisi a pagès era total. Fins al 1350 la vida dels pagesos havia estat pròspera i fins i tot, si els convenia, podien redimir-se dels senyors sense massa dificultats. Però el 1379 el camp havia perdut la meitat de la gent. L'emigració,

la caiguada demogràfica, la recessió econòmica i les lluites socials havien desencadenat la crisi agrària. El món urbà havia resistit millor el tràngol i el gran comerç havia seguit potent. Barcelona era molt a prop. Els masos abandonats abundaven i comprar terres era una inversió poc costosa per als comerciants barcelonins. Així, veurem com les antigues famílies feudals van desapareixent de Badalona i els nostres pagesos van caient en mans dels inversors de la capital. Tanmateix, quan el 1379 a can Mas anaven a fer l'inventari, el desastre general estava engolint fins i tot el patriciat urbà; la banca feia fallida, les finances estaven estancades, el comerç exterior s'havia esllanguit i les devaluacions monetàries eren constants. La petita noblesa estava tan endeutada que fins i tot s'havia de vendre la roba. Els barcelonins que havien invertit en finques de Badalona no sabien trobar altra sortida que espremer el pagès. Els nostres pagesos, tradicionalment benestants, no estaven en condicions de deixar-se espremer i reaccionaren defensant els seus drets.

Així, els badalonins s'uniren enfront dels diversos senyors que hi havia al terme (la Catedral, Tomàs de Puig, Berenguer Santcliment i Francesc d'Aversó) i portaren endavant un plet conjunt per sortir de la seva jurisdicció. L'infant Joan concedí permís als pagesos de Badalona per nomenar un síndic i fer reunions per organitzar-se i mirar de cobrir les despeses que el litigi ocasionava. Els pagesos dipositaren el document del permís en mans del rector de Santa Maria, però quan el van haver de menester aquest no els el va voler tornar; el rector era alhora canonge de Barcelona i, com a tal, un dels senyors de Badalona.

Sense el permís les reunions eren clandestines i els senyors aprofitaren l'ocasió per fer empresonar els dirigents del moviment badaloní. L'infant va ordenar que els alliberessin però el carceller s'hi negà. Els pagesos de Badalona van haver d'enviar

una delegació a València a trobar l'infant i aquest va donar ordres taxatives. L'afer es complicava i el bisbe va manar al rector que tornés el document. Aleshores deixaren anar els presoners.

El procés va confirmar que els senyors, a Badalona, no tenien jurisdicció sobre els pagesos, però van presentar recurs i el problema va seguir. Finalment, el 1389 una sentència arbitral declarava que els badalonins eren «sòlids i afocats» dels se-

nyors. La solució no podia complaure els pagesos, però va servir per crear l'embrió de l'organització municipal de Badalona.

En efecte, les despeses del procés obligaren els pagesos a demanar préstecs, a través de la creació de censals. Per evitar que l'amo dels censals es convertís en un nou senyor de Badalona, el rei els permeté d'imposar-se tributs entre ells per tal de redimir el deute. Alhora es nomenaven «collectors i adminis-

Can Mas, al barri del Canyet.

tradors» d'aquests impostos els homes més destacats en la lluita contra els senyors (Bofill, ça Coma, Mataró i Ram) que cada any havien de rendir comptes davant dels «oïdors» elegits pels veïns; fins i tot el rei els concedí la facultat d'imposar multes als morosos. Fruit d'un deute col·lectiu acabava de néixer el municipi badaloní.

La situació era realment tensa. El 1382, mentre succeïa tot això, els badalonins mantenien un altre plet amb els Santcliment per evitar que, en les processons, els gonfanons parroquials portessin l'escut d'aquests senyors. El rei va posar fi a aquesta baralla, que acabava d'arruïnar els tossuts badalonins, manant que els gonfanons seguissin anant com havien anat sempre. Encara ara, a l'escut de Badalona, hi tenim les armes dels descendents des Santcliment.

La crisi era doncs un peix que es mossega la cua, i provocava situacions que acabaven d'arruïnar els badalonins. La des població es veia agreujada per l'emigració, afavorida per la proximitat de Barcelona, i els impostos municipals gravitaven cada cop sobre menys contribuents. Els plets amb els senyors havien acabat d'arruïnar la població. Moltes famílies queien en la misèria i havien d'abandonar les seves cases. Els documents ens diuen que Badalona perillava de quedar deserta.

Al final, els mateixos senyors, veient com els pagesos anaven abandonant les terres, decidiren actuar per ajudar-los a pagar el deute que havien contret pledejant amb ells. El 1395 Berenguer de Santcliment presidia la comissió de pagesos que anaven a tractar dels impostos amb el rei.

Enmig d'aquesta situació apocalíptica, el 29 d'octubre de 1379, el reverend Bartomeu Framia, vicari de Santa Maria de Badalona, pujava cap a can Mas a aixecar l'inventari que ara llegeïreu. No coneixem la situació legal en què es trobava can Mas respecte els senyors de Badalona. Sembla força evident que els

Mas no depenien dels senyors de la Murtra i potser, fins i tot, gaudien d'un ampli règim de llibertat. Com a mínim, els documents no ens demostren el contrari, a diferència del que sol succeir amb altres masies de Badalona. Malgrat tot, la crisi també havia afectat profundament can Mas.

Pere Mas havia mort sense fer testament i l'hereu, Antoni Mas, anava a fer inventari dels escassos béns de la casa. La seva mare, la muller del difunt, anomenada Rumia, no sabem si encara era viva. Però sí que vivien la seva muller Valençó, el seu germà Bernat Mas (que segurament era solter i seguia vivint a la casa) i potser l'altre germà, Pericó, que el 1344 s'havia casat amb GERALDA MONJO.

Del matrimoni d'Antoni Mas amb Valençó en coneixem sis fills: Berenguer Mas que va ser l'hereu, Bernat Mas que el 1439 vivia a Reixac, Maria Mas que es va casar dos cops, amb Ramon Tolrà i amb Antic Cuch, Eulàlia Mas que es va casar amb Pere Cuch, Constança Mas que va fer sort i es va casar amb un hereu, Nicolau Carcerenya, i Antigona Mas. L'inventari del 1379 ignora l'existència de tots aquests fills; és gairebé segur que els més petits encara no havien nascut.

Mitja dotzena de documents ens situen la família Mas dins aquest crític segle XIV. Sabem que el 1341 estaven tornant part d'un deute contret anteriorment i que el 1344 també tornaven un préstec. Ens trobem segurament en uns anys bons que succeeixen una època dolenta que els havia obligat a endeutar-se.

Si més no, aquest any 1344 a can Mas hi hagué casament. Els nuvis eren Pericó Mas, el germà d'Antoni, i GERALDA, filla de Pere Monjo i Guillem. Els Monjo també eren badalonins, i amb motiu del casament donaren a la noia una peça de terra i una casa que estaven sota el domini d'un dels senyors de Ba-

dalona, Francesc d'Aversó. Per la seva part a can Mas donaren de dot a en Pericó 360 sous, que ell va invertir a millorar la finca de la dona. Així doncs, si per una part a can Mas havien aconseguit un bon casament per al noi, per l'altra això havia suposat una despesa important per a l'economia familiar.

Després els documents callen. Potser l'evidència que la crisi no era passatgera, com de primer es podia suposar, va portar a Pere Mas i a Rumia, que aleshores governaven la casa, a una economia de supervivència i a deixar córrer els negocis i els crèdits. Amb tot, Pere Mas, el 1373 encara va comprar una vinya a cens. Pocs anys després moria, i el seu hereu, Antoni, estava a punt de fer aquest inventari.

Mentre el senyor vicari de Santa Maria pujava a fer l'inventari, a can Mas hi devia haver el neguit corresponent per amagar objectes. Tal com ens diu Jaume Roig en els versos que heu llegit al principi, els inventaris eren poc de fiar. Dues persones estaven interessades a fer desaparèixer objectes: la viuda i l'hereu. Si Rumia, la viuda d'en Pere Mas, era viva, cosa que no sabem, quedava usufructuària dels béns del difunt. Podia usar-los i fer-los rendir, però no en podia disposar lliurement, ni els

podia donar ni vendre, perquè a la seva mort havien de passar íntegrament a l'hereu. Si volia, doncs, tenir un racó per donar un cop de mà als altres fills li calia que no constés a l'inventari. És la situació que descriu en Jaume Roig.

En canvi, si Rumia ja era morta, l'interessat a escamotejar béns a l'inventari era Antoni Mas. Els hereus hereten els béns i els deutes del difunt; però si realitzen inventari només estan obligats a respondre dels deutes amb allò que han rebut de l'herència i no amb els béns que ja eren d'ells abans d'heretar. A l'hereu li convé, doncs, que a l'inventari hi consti el mínim possible; així els creditors del seu pare no podran cobrar res més. Amb la trista situació que hem descrit no ens cal dubtar que a can Mas estaven endeutats. Calia, doncs, amagar les coses de valor. Però fins i tot suposant que els objectes de valor estiguessin amagats, la situació que ens presenta l'inventari és deplorable i es correspon perfectament amb la informació que tenim sobre la Badalona del moment.

Quan mossèn Framia arriba a les envistes de la casa, el panorama que se li ofereix no té cap semblança amb l'actual; boscos immesos clapejats de vinyes cobreixen els turons i on ara

Predella dedicada a Sant Sebastià, patró dels apestats. Segle XV.

hi ha l'edifici encara altiu de can Mas, construït entre els segles XVII i XVIII, a la millor època de la nostra pagesia, el senyor vicari només hi pot veure una caseta humil i ruïnosa.

Quan va ser davant la casa podem suposar que el van rebre amb compliments i planyent-se de les misèries del pagès, les quals, d'altra banda, eren evidents.

L'edifici era gairebé enderrocat del tot i, pel que sembla, tota la vida s'havia concentrat en una sola estança. El vicari va seguit aquest espai i podem deduir que hi troba quatre àmbits. El primer, segurament prop de la porta, està destinat a l'agricultura, centrada del tot en la producció de vi. El conreu de la vinya és una constant en la història de Badalona i aquest inventari de can Mas ens ho confirma una vegada més. En aquest primer àmbit de l'estança, hi trobem el cup, cinc bótes i quatre portadores. Les bótes deuen ser buides, o almenys així s'ho vol creure el vicari, excepte una de molt gran que només és mig plena i que conté uns 1200 litres de most (que segurament és vi nou si tenim en compte l'ampli sentit de «most» en època medieval). En aquest espai habitable, hi regna un cert desordre, i per això trobem altres objectes vinícoles escampats una mica per tot arreu; així, a la zona de la cuina, hi ha una podadora i un cercol de cup, i prop d'un llit hi trobem un cercol de portadora. Més endins de l'àmbit del celler hi ha la zona on deu dormir l'hereu i la seva muller Valençó; el vicari hi veu un llit amb dos llençols i una vànova, i una caixota.

O la caixota era buida o a mossèn Framia no li va venir bé d'obrir-la. Ja devia ser pràcticament al fons de l'estança i va anar voltant cap a l'àmbit de la cuina; aquí hi troba els ferros de la cuina, una lleixa, una cadira, la pastera i una taula. Per parar la taula tenen unes tovalles estripades, un plat mitjà, nou plats petits, sis escudelles i un ganivet. Els costums de l'època no exigien res més; trobarem taules parades de forma similar

en moltes representacions gòtiques de la Santa Cena. En aquest àmbit de la cuina la vida en comú hi havia aplegat altres objectes: la podadora i un cercol dels quals ja hem parlat, una ballesta, una serra, una escoda i dos llumeners.

Més enllà, segurament tornant cap a la porta, hi trobem la zona on devia dormir la resta de la família: la mare de l'hereu si és que és viva, els fills, i el seu germà Bernat. Per això aquí hi trobem un matalàs, un sac de borres, un coixí i una vànova i la caixa d'en Bernat, que el mossèn tampoc no obre. En aquest espai s'hi amunteguen també algunes coses fora de lloc: un tros de ballesta, un cercol de portadora, una quartera d'ordi i l'escon del cup. En aquestes condicions no és estrany que les epidèmies es propaguessin. La mort del difunt Pere Mas havia servit, si més no, per deixar un matalàs i una mica d'espai als que quedaven.

Ara el senyor vicari ja va de cara al bestiar que, almenys mentre és de dia, deu córrer per fora. Hi troba un porcell per engreixar, dotze gallines i un gall, dues oques, un ase de poc valor i una vedella que, malgrat que el document està molt gastat, podem entendre que és d'en Bernat i no de l'hereu. No hi ha res més i els testimonis així ho confirmen. Però un d'aquests testimonis és en Bernat Berga, de Badalona; representa un home neutral, que no té res a veure amb els Mas, però és cosí germà de Valençó. Els Berga i els Mas mantindran encara una intensa relació durant 100 anys més.

Ara ens hem de preguntar on eren els pergamins anteriors a l'inventari que s'han conservat fins avui, on eren els pocs o molts diners que hem de creure que a can Mas tenien, i les olles per cuinar, i les gerres de l'oli plenes o buides, i les eines per al conreu (llevat que cavessin la vinya amb l'escoda), i els recipients per a l'aigua, i la roba de vestir. Estem convençuts que la misèria senyoreja la Badalona d'aquesta època i pot ser

que aquests objectes estiguessin tan malmesos que no valgués la pena d'inventariar-los. Però també hem de creure que els de can Mas, a mossèn Framia, li han amagat l'ou, i potser fins i tot aquest, compadit de la situació, s'ha deixat aixecar una mica la camisa.

Malgrat tot, els Mas van subsistir, i la misèria mai no va ser tan gran que els impedis de pledejar. Estaven emparentats amb els hereus del mas Ram que foren dels capdavaners en el plet contra els senyors de Badalona. En Pericó Mas tenia els diners invertits en la finca de la seva muller, que estava sota la senyoria dels Aversó. Hem de creure, doncs, que els de can Mas formaren part dels pagesos badalonins que s'oposaren als feudals. El 1388 Antoni Mas nomenava un procurador que el representés en els judicis i el 1389 la seva muller Valençó nomenava procurador a Bernat Mas; potser estaven embolicats en el plet contra els senyors.

Antoni Mas no va fer testament; desconeixem quin any va morir. Valençó encara era viva el 1410, quan va fer testament. Segles més tard, van tornar les bones èpoques de can Mas i els hereus ens n'han deixat per al patrimoni històric badaloní una esplèndida masia. La casa fins i tot va entrar a la llegenda local.

Quan l'hereu Mas baixava de Canyet amb una cabreta a coll, per vendre-la a Badalona, el diable, desitjós de fer el viatge a coll-i-be es va introduir dins la pell de l'animal. En passar pel pas de la Guineu, en Mas es va trobar un amic que tornava cap amunt i, veient la cabra tan ben aposentada va preguntar-li en broma:

—cabreta, on vas?

—a coll de l'hereu Mas— va respondre el diable sense poder contenir la seva satisfacció per haver fet un viatge tan descansat.

—*doncs no em foteràs pas*— va respondre l'aixerit hereu que va conèixer de seguida la jugada diabòlica. I llançant la cabra a terra va deixar el dimoni ben baldat.

A l'inventari del 1379 no hi surt cap cabra. La misèria a Badalona en aquells moments era tan gran que no hi havia cabres ni per a les llegendes.

Regesta

1379, [29 d'octubre]

Inventari dels béns de can Mas, fet per Antoni Mas, fill del difunt Pere Mas.

Transcripció

«Noverint universi quod ego, Anthonius Mas, filius Petri Mas quondam, [de parrochia Sancte Marie de Bitulona] [] hereditatem dicti patris mei, non inconsulte, sed [] beneficio inventarii [] me immissere, idcirco per omnia dolo maculam evitandam omnisque fraudis suspicionem tollendam et ut de bonis hereditatis [] apparere voleam et ea *occubram neque* modo aliquo seu perire et ut uti valeam beneficio heredibus inventarium facientibus indubio ipsam hereditatem cum beneficio presentis inventarii adeo ac eidem me immisceo quod de bonis ipsius hereditatis cum hoc venerabili signo cru+cis hic imposito quatinus et comode potui facere procuravi. Primo namque inveni quoddam hospicium in dicta parrochia situm quasi disrutum excepta una domo in qua inveni unum cupum capacitatis viginti quinque seumatarum. Item unum scannum modici valoris. Item unum morterium de cou-ra. Item cum sua manu. Item unam botam de mene. Item duas botas capacitatis octo saumatarum. Item unam vegetem sive botam capacitatis viginti unius saumatarum cum *decem sauma-*

tis musti. Item quatuor portitoras. Item unam botam de mena modici valoris. Item unum lectum postium de pinu modici valoris. Item [] . Item unum [] modici valoris. Item duo linteamina lini. Item unam caxotam [] modici valoris. Item unam scodam. Item unam vanidem. Item unam sederiam. Item [] cigonea. Item unam balistam modici valoris absque sconi [] unam legenam modici valoris. Item unam sserram maneraum. Item dos lumeners. Item unam pasteriam. Item unam certaginem [modici valoris] ons ferres coquine. Item unam podadoram modici valoris. Item unum discum sive tallador fustis mediocris forme. Item novem talladoret de fust. Item sex scutellas fustis. Item unam mensam plagadissam. Item una rahoram modici valoris. Item unum circulum cupi. Item unas tovallias ruptas modici valoris. Item unum mathalaff modici valoris. Item unum scannum cupi. Item unum transverserium modici valoris sine plumba. Item unam quarteriam ordeï. Item unum saccum de borres. Item unum circulum ferrei de portadora. Item unam caxiam Bernardi fratris mei absque pedibus. Item unam vanoam lini quatuor telarum. Item unum trocum baliste modici valoris. Item unum porcellum nudrimenti. Item duodecim gallinas. Item unum gallum. Item unum asinum modici valoris. Item duas occas [] . Item unam vitulam que [] sunt frater me [Petrum] de Ulmo ville Sabadelli mediocriter. Hec enim bona et non plura inveni ad presens intus hereditate protestans que si de cetera pluribus bona ipsi hereditatis inveniero mox ea in presenti inventario ponam seu aliis facere procurabo. Actum [] fuit presens inventarium [] septuagesimo nono. Sig + num Anthonii Masi [] Sig + num Bartholomei de [] per domino B [] et notario publico [] qui hoc scripsit cum suprapositis in [] ubi dicitur de parrochia [] et clausit.»

Traducció

Sàpiga tothom que jo, Antoni Mas, fill del difunt Pere Mas, [de la parròquia de Santa Maria de Badalona] en l'herència del dit pare meu, no sense reflexionar-ho, sinó [] volent gaudir dels beneficis de l'inventari [], per això, per tal d'evitar tota infàmia d'engany i per treure qualsevol sospita de frau, i perquè volem que quedi clar quins són els béns de l'heretat i perquè no volem que decaiguin ni que de cap manera es perdin, i per tal de gaudir del benefici dels hereus que fan inventari, vaig a aquesta heretat amb el benefici d'aquest inventari i entro en ella, i amb aquest venerable senyal de la creu + posat aquí vaig procurar de fer l'inventari tan ben fet com vaig poder.

Primer vaig trobar una casa situada en la dita parròquia, gairebé enderrocada, excepte una estança en la qual hi vaig trobar un cup de 25 càrregues de cabuda. També un escon de poc valor. També un morter de coure. També amb la seva mà. També una bóta de mena. També dues botes de 8 càrregues de cabuda. També una bóta de 21 càrregues de cabuda, amb 10 càrregues de most. També 4 portadores. També una bóta de mena de poc valor. També un llit de posts de pi, de poc valor. També [] . També un [] de poc valor. També dos llençols de lli.

També una caixota [] de poc valor. També una escoda. També una vànova. També una cadira. També [] . També una ballesta de poc valor sense [] . També una lleixa de poc valor. També una serra de mans. També dos llumeners. També una pastera. També una [] de poc valor [] ferros de cuina. També una podadora de poc valor. També un plat o tallador de fusta de mida mitjana. També 9 talladoret de fusta. També sis escudelles de fusta. També una taula plegadissa. També un ganivet de poc valor. També un cercol de cup. També unes tovalles estripades de

poc valor. També un matalàs de poc valor. També un escon del cup. També un coixí de poc valor sense ploma. També una quartera d'ordi. També un sac de borres. També un cércol de ferro de portadora. També una caixa sense peus, de Bernat el meu germà. També una vànova de lli de quatre teles. També un tros de ballesta de poc valor. També un porcell per a engreixar. També 12 gallines. També un gall. També un ase de poc valor. També dues oques. També una vedella que [] són el meu germà [] Pere d'Om de la vila de Sabadell, mitjà.

Aquests béns, doncs, i no més, vaig trobar ara dins de l' heretat, fent constar que si trobés altres béns en aquesta heretat els posaré de seguida en aquest inventari o procuraré que ho facin d'altres.

Va ser fet aquest inventari [el dia 29 d'octubre de l'any 13] 79.

Sen + yal d'Antoni Mas [].
Sen + yal de Bartomeu de [] pel senyor B. []
i notari públic que això va escriure amb el que hi ha sobreposat a [] on es diu de parrochia i va cloure.

Regesta antiga

«Inventari pres per Anton Mas fill de Pere Mas, pagès de la parròquia de Badalona, de los béns mobles que dit Anton Mas encontrà en casa Mas de dita parròquia después de la mort de son pare.

Pres lo dia 29 de octubre del any 1379 Testimoni Francesch Tapias, Guillem Ferrer y Bernat Berga de Badalona.
Féu dit inventari lo reverent Bartomeu Framia, vicari de dita parròquia.»

*Inventari pres per Anton Mas fill de Pere Mas Pagès de la Parroquia de
Badalona de los bens mobles que dit Anton Mas encontra en casa
Mas de dita Parroquia después de la mort de son Pare
Pres lo dia 29 de Octubre del any 1379
Testimoni Francesch Tapias, Guillem Ferrer y Bernat Berga de Badalona
Féu dit Inventari lo Mr Bartomeu Framia Vicari de dita Parroquia*